

Ringridning i gamle dage i Vang-Tvorup

af Ole Bak-Jensen

Ved gamle dage menes for 60- 70 år siden. Jeg begynder med det vigtigste nemlig hestene. Det var jo ikke de smarte rideheste, der bruges i dag, men rigtige store arbejdsheste, der var vant til at gå foran en plov eller selvbinder, men denne dag var de rigtig i stadstøjet i stedet for seletøjet, de blev vasket, børstet og striglet til den store guldmedalje, om de nød det er nok tvivlsomt . Når hesten så var klar fik den det nypudsede hovedtøj på og et nyt stykke reb som tømme. Det var kun de færreste, der havde lædertømme.

Så skulle hesten også pyntes med det man havde for hånden såsom blomster, papir og flag, og af et stykke reb kunne der laves en fin dusk til at sætte oven på hestens hoved.

Der var ikke ret mange, der havde sadel, og heller ikke alle havde stighbøller. I stedet for sadel brugte man et tæppe, der blev spændt fast.

Nogle aftener før den store dag trænede man med hesten. Den skulle kunne gå pænt, og den skulle løbe i galop. Deltagerne var jo hovedsagelig karle og sønner fra gårdene der fik lov at låne hestene den dag. Jeg husker ikke, at der nogensinde var piger med.

Her i Vang -Tvorup var det gymnastikforeningen der arrangerede det hele, og det var faktisk et stort stykke arbejde. Der skulle laves port hvor ringen skulle hænge. Den port skulle være ret stor, for det var nu ikke altid , at hestene kom igennem på den rigtige måde; det kunne sommetider være både baglæns og sidelæns. Der skulle bindes en krans til kongen og laves rosetter til dekorering af kongen og kronprinsen samt til dronningen og kronprinsessen. Der skulle også rulles sedler til amerikansk lotteri, da man ikke kunne købe dem rullet, men selv skulle rulle dem om en strikkepind. De blev solgt som amerikansk lotteri d.v.s. at de kostede det der stod på dem, så man kunne være heldig at få et nummer for 1 øre ; men kunne også risikere at skulle give 99 ører

Ringridningen blev dengang afholdt vest for Vang på nordsiden af vejen. Der blev porten gravet ned, og der blev rejst flagstænger og flagene blev hejst og der blev spændt reb mellem flagstængerne, så publikum ikke kunne komme ud foran hestene. Så manglede vi kun lige at få placeret en lastbil eller en stor, flad vogn ved siden af porten hvor dommerne skulle sidde.

Disse dommere var som regel mænd i en moden alder. De skulle holde regnskab med, hvor mange ringe de forskellige ryttere fik fat i, og om hesten var i galop. Det sidste var det, der kunne skabe de største diskussioner.

Så oprandt den store dag, hvor de tilmeldte ryttere skulle møde enten ved forsamlingshuset eller ved butikken. De trak lod om hvad, hvad rækkefølge de skulle ride i, og fik udleveret et nummer som de bandt på ryggen samt en stav på ca. en meter. Denne stav var tilspidset i den ene ende og havde en lille tværpind ca. 20 cm. fra den tykkeste ende, man skulle så holde ovenfor tværpinden. Denne stage kaldte vi en lanse. Det var nok et navn fra riddertiden.

Når alt så var i orden red de i nummerorden ned til ringridningspladsen, dog red ham, der var konge året før foran med kransen til den nye konge, og ved hans side red nr. 1 med et flag på en stage. Det var faktisk et meget betagende syn med de unge mænd i pænt tøj og de velplejede dyr i meget forskellige størrelse lige fra store jyske heste til små islænder.

Så kunne ringridningen tage sin begyndelse, men det var ikke altid, at hestene vilde som rytterne ønskede. De var jo ikke vant til flagene og de mange mennesker, så det var vel ikke så mærkelig, at de blev nervøse, men der var gerne nogle til at hjælpe rytteren. Det kunne være så galt, at der skulle en af de andre heste, som den kendte, der skulle lokke den gennem porten. Et andet problem var også , at få dem til at løbe i galop; det var de jo ikke vant til. Hvis så rytteren snuppede ringen med sin lanse klappede publikum og det kunne sommetider forskrække hesten, så det kunne vare lidt, før rytteren fik hold på dyret og kom tilbage igen. Jeg kan huske engang , at hesten kastede rytteren af og løb hjem så det var en noget sluk øret, der var hjemme og hente hesten , og næste gang passede han bedre på.

For vi drenge var der også en anden sjov ting, som jeg også synes skal med. Hestene kunne være fyldt med en masse luft, som kom ud i stød, og det gik ikke lyd løs til. Vi drenge var altid meget spændte på hvilken hest, der kunne give det største knald .

Foreningen solgte små flag til publikum, disse flag skulle man så give den pæneste pyntede ekvipage og den, der fik flest flag, fik en præmie.

Når ringridningen så var forbi, og nr.1 kongen og nr. 2 kronprinsen var blevet hyldet , var der

konkurrence for børnene såsom sækkevædeløb og ægvæddeløb, og det gik vi meget op i, så det var helt igennem en stor dag for både unge og gamle.
Om aftenen var der så bal i forsamlingshuset, og så skulle kongen vælge sin dronning og kronprinsen sin kronprinsesse, og de blev så alle dekoreret med rosetter, og de vindende ryttere fik deres præmie.